

Žena zaváhá, pak si dítě zvedne na rameno a sejde po schodech dolů. Holčička ji následuje.

„Seznam se s Abbásem Malikem,“ představí mě Samír. „Pracuje s Manu Agarwalem v džajpurském paláci a dnes s námi povečeří.“ Otočí se ke mně. „Abbási, tohle je moje snacha Šíla.“

Místo uctivého pozdravu *namasté* ke mně Šíla přistoupí a podá mi ruku. Její prsty jsou dlouhé a pečlivě pěstěné a nehty vyleštěné tak, že zachycují sluneční světlo. Na ruce má úzké zlaté hodinky s perličkami kolem ciferníku. Stisk její ruky je pevný a vřelý.

„Jak se daří?“ zeptá se. Samozřejmě nemá důvod si mě pamatovat, zato já si pamatuju *ji*, jako by to bylo teprve včera, kdy jsem ji viděl naposledy, i když ve skutečnosti jí tenkrát bylo patnáct, měla na sobě krásné saténové šaty a řekla šéfově, že nechce, aby jí mandalu zdobil muslim.

Holčička v baletní sukénce, která přestala plakat a dívá se na mě, musí být její dcera. Šíla ji představí jako Ritu. „A téhle,“ prohlásí a poplácá nemluvně po zadečku, „zatím říkáme prostě jen Baby.“

Otočí se k Samírovi, takže teď vidím kojence na jejím rameni. Děvčátko má oči zvýrazněné *kajalem* a snaží se na mě zaostřit.

„*Papaji*, to je ostuda,“ řekne Šíla Samírovi. „To mám dělat všechno sama? Chůva a služebná by si neměly brát volno ve stejný den.“

Nevidím, jestli Šíla dupe nohou, ale pod sáří by klidně mohla.

Oči strýčka Samíra se usmívají. „Slyšel jsem, že jsi dneska v tenisovém zápase v klubu skončila druhá. *Shabash!*“ Přitukne si s ní sklenkou a usměje se na malou Ritu, která se spěchá schovat za matku.

Šílin výraz trochu změkne. „Povím ti, že to nebylo snadné vítězství. Jodi Singhová si myslí, že je tam jedině od toho, aby

stála na kurtu v krátké sukni a usmívala se. Jako obvykle jsem musela všechnu práci odvést já!“

Teď už vím, že růžová barva Šíliných tváří je výsledkem fyzické námahy. Vyzařuje z ní energie, téměř viditelná aura vitality. Vlastně mi připomíná mladé elegantní kozy, které se ženou do himálajských kopců, až se z nich námahou kouří. Ta představa mě pobaví.

„Jodi má pěkné nohy,“ zamyslí se strýček.

Šíla ho hravě plácne po rameni. „Styď se! Teď musím jít uložit Baby a pak nakrmit Ritu. Až se ten můj líný manžel vrátí domů, pověz mu, ať mi přijde pomoci.“ Obrátí se ke mně a usměje se. „Moc ráda jsem vás poznala,“ řekne, načež se rázně otočí a zamíří zpátky do domu, následována dcerkou, která svírá v ručičce matčino sáří.

„E-man-ci-po-va-ná,“ zašeptá Samír. Mrkne na mě. „Moderní generace.“

„Jak dlouho jsou Šíla s Ravím svoji?“

Samír našpulí rty. „Šest let. Vzali se, když Raví dokončil studium architektury.“

Přikývnu. Před týdnem, když mi Manu u večere oznámil, že mě Samír Singh chce pozvat na večeri, zobražitel jsem. „Singh-Šarma je blízko dokončení prací na kině Royal Jewel, nejnovějším projektu paláce,“ prohlásil Manu. „Je to první významná stavba, kterou Raví řídil sám. Bylo by dobré, kdyby ses se Singhovými znovu seznámil. Jestli sis před lety, když jsi tu žil, myslel, že jsou důležití, tak teď jsou ještě důležitější – desetkrát důležitější než dřív.“

Lakšmi mi nikdy neřekla, abych se od Singhových držel dál, ale myslím, že by nebyla ráda, že s nimi trávím večer. Vzpomínám si, že když jsem šéfovou a Samíra viděl naposledy spolu v Džajpuru, vypadali napjatě – proudila mezi nimi téměř hmatatelná bolest. Myslím, že se nerozešli v dobrem. Ale od té doby uběhlo hodně času a já jsem pro to, aby